

грамота на кралъ Милутина срѣщае **Виргиниѣ**. Новаковичъ (С Мораве на Вардар, 59) дирѣше мѣстото на загиналия манастиръ всрѣдъ Скопје, а Кжнчевъ (Псп. LV—LVI, 3) го поставяше тамъ, гдето е джамията Султанъ-Мурадъ. Водейки се по рѣката Сѣрава, при която е билъ разположенъ манастирътъ, азъ се опитахъ въ 1907 г. да опредѣля по-точно търсеното мѣсто и обиколихъ северната скопска покрайнина, презъ която протича тая рѣка. Сѣрава извира отъ Църногорията, тече право на югъ, прорѣзва града Скопје и се влива въ Вардара. Рѣка Сѣрава съ това си старо име е добре позната на цѣлото скопско население. Понеже тя протича по-горе и край с. Радишани, сега я наричатъ по горното ѝ течение и Радишанска рѣка. На петъ километра нѣщо северно отъ Скопје, до р. Сѣрава се намира с. Бутелъ, поменато и въ грамотата (**Бутел'скои пѣт**). Западно отъ селото, прѣко Сѣрава, слиза хълмъ отъ Църногорията и върви успоредно съ рѣката. На една северна изданка на хълма се намираше въ 1907 г. турска табя (укрепление). Мѣстни селяни ми казаха, че тая изданка на хълма наричали Брдо (**Виргинно брѣдо** ?). На една южна изданка се виждаха турски гробища. Между дветѣ изданки, нѣщо единъ километръ западно отъ с. Бутелъ, селяни ми посочиха мѣстность, гдето нѣкога „имало голем манастир Свети Гьорги“. Сръбскиятъ проф. Р. М. Груичъ се спрѣ сжщо на въпроса за мѣстото на манастира, въ Гласник скопског научног друштва I (1925), стр. 50 сл. Понеже Груичъ не можалъ да чуе преданието за „голем манастир Свети Гьорги“, предполага, че то не съществува и че то е възникнало у селянитѣ по мое внушение, когато съмъ ги разпитвалъ за манастира. Азъ си спомнямъ много добре, че при разпита на селянитѣ, които заварихъ при оранъ на нивитѣ, чухъ отъ тѣхъ както името „брдо“, така и горенаведенитѣ думи за манастира, и че, при моята дълга опитность по обдирване на старинитѣ, никога не влагамъ въ своитѣ запитвания намеци за нѣща, които се търсятъ. Както и да е, Груичъ смѣта, че манастирътъ се е намиралъ по-близо до Скопје, именно на една малка издигнатинка западно отъ Сѣрава, въ така нареченото поле Чаиръ. Въ сжщность тая издигнатинка не е хълмъ, нито „брдо“, а просто вълниста линия на самия Чаиръ. Самата дума Чаиръ е турска и ще рече ливада. Южно отъ предпо-